

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej PhD. v právnej veci navrhovateľa: **A. M.**, nar. X., štátny príslušník Alžírkej demokratickej ľudovej republiky (ďalej len Alžírsko), naposledy v zahraničí bytom A., t. č. Pobytový tábor Ministerstva vnútra Slovenskej republiky O., zastúpený JUDr. Z., Liga za ľudské práva, Hurbanovo námestie č. 5, Bratislava, proti odporcovi: **Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky – Migračný úrad**, so sídlom Pivonková č. 6, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporcu ČAS: MU-765-16/PO-Ž-2009 zo dňa 23.2.2010, na odvolanie navrhovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/26/2010-55 zo dňa 10. novembra 2010, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 9Saz/26/2010-55 zo dňa 10. novembra 2010 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva.**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Bratislave rozsudkom uvedeným vo výroku tohto rozhodnutia potvrdil rozhodnutie ČAS: MU-765-16/PO-Ž-2009 zo dňa 23.2.2010, ktorým odporca podľa § 13 ods. 1 zákona č. 480/2002 Z.z. o azyle a o zmene a doplnení niektorých zákonov v platnom znení (ďalej len zákon o azyle) neudelil navrhovateľovi azyl na území Slovenskej republiky a podľa § 13c ods. 1 a § 20 ods. 4 zákona o azyle mu neposkytol doplnkovú ochranu. O trovách rozhodol krajský súd tak, že navrhovateľovi právo na ich náhradu nepriznal.

Námietku, že rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov, krajský súd vyhodnotil ako neodôvodnenú a účelovú. Odporca v odôvodnení napadnutého rozhodnutia podrobne opísal zistený stav vecí, vyhodnotil navrhovateľom udané dôvody jeho žiadosti o azyl z pohľadu § 8, resp. § 13c zákona o azyle a z odôvodnenia je zrejmé, prečo navrhovateľom udané dôvody jeho žiadosti o azyl neuznal ako relevantné pre udelenie azylu. Krajský súd uviedol, že navrhovateľ svoje hodnotenie, že napadnuté rozhodnutie nie je správne, nemôže oprieť o nedostatok odôvodnenia rozhodnutia iba z dôvodu, že odporca rozhodol inak, ako si to navrhovateľ želal.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k neudeleniu azylu krajský súd uviedol, že podľa jeho názoru odporca vo veci neudelenia azylu navrhovateľovi rozhodol správne a v súlade so zákonom. K prvému z dvoch prezentovaných dôvodov žiadosti azyl (problémy s islamistickou skupinou v súvislosti s výkonom vojenskej služby), o ktorom sa počas vstupného pohovoru vyjadril, že tento dôvodov nebol dôvodom jeho odchodu z Alžírsku, krajský súd poznamenal, že vzhľadom k tomu, že tento dôvod sám navrhovateľ neoznačil za dôvod jeho odchodu z krajiny jeho pôvodu, odporca sa týmto dôvodom ani nemusel zaoberať, ak tak však urobil, nie je to za škodu vecí. Súd sa ďalej stotožnil s názorom odporcu, že takýto údajný záujem islamistickej skupiny nie je možné subsumovať pod žiaden z dôvodov § 8 zákona o azyle. Vojenská služba je v Alžírsku povinnou, naviac navrhovateľ nikdy neprišiel do styku s touto skupinou a ani on a ani nikto z jeho rodiny nemal v tejto súvislosti žiadne problémy. Pokiaľ ide o druhý z dôvodov odchodu navrhovateľa z Alžírsku (obava pred mužom menom A., voči ktorému navrhovateľ svedčil v trestnom stíhaní za únos suseda), ani tento dôvod nie je dôvodom na udelenie azylu. Pokiaľ skutočne navrhovateľ ako svedok vystupoval v trestnom konaní, prípadné vyhrážky osoby voči ktorej svedectvo smerovalo, nie je perzekúciou, ale trestným konaním takejto osoby.

Naviac navrhovateľ takého konanie A. oznámil polícii, ktorá ho riadne zaznamenala, avšak z dôvodu neznámeho pobytu A. nemala možnosť A. vypátrať a potrestať. Súd tiež poukázal na rozpor vo výpovedi navrhovateľa, na ktorý poukázal aj odporca, a to, že navrhovateľ najprv tvrdil, že do mesta Annaba odišiel začiatkom roku 2008, neskôr však uviedol, že svedkom únosu, ku ktorému malo dôjsť v marci roku 2008 sa stal v obci Ain Zaoria v ktorej býval.

K námietke nesprávneho právneho posúdenia veci vo vzťahu k neposkytnutiu doplnkovej ochrany, krajský súd uviedol, že aj výrok o neposkytnutí doplnkovej ochrany navrhovateľovi je v súlade so zákonom. Navrhovateľ nebol v Alžírsku nikdy trestne stíhaný a teda mu nehrozí výkon či uloženie trestu smrti, v Alžírsku nie je medzinárodný ani vnútroštátny konflikt a teda navrhovateľovi nehrozí žiadne nebezpečenstvo v tomto smere. Alžírski navrátilci, vrátane neúspešných žiadateľov o azyl, sa pri svojich návratoch nestretávajú s bezpečnostným rizikom, ktoré má na mysli ust. § 2 písm. f/ zákona a azyle.

Na základe uvedeného krajský súd dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie odporcu je potrebné potvrdiť ako správne a zákonné.

Proti tomuto rozsudku podal navrhovateľ prostredníctvom svojej zástupkyne včas odvolanie, v ktorom uviedol, že považuje rozsudok krajského súdu za nesprávny z dôvodov uvedených v § 205 ods. 2 písm. f) OSP, teda preto, že jeho rozhodnutie vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľ trval na tom, že rozhodnutie odporcu vychádzalo z nesprávneho právneho posúdenia veci a že je nepreskúmateľné pre nedostatok dôvodov. Navrhovateľ nesúhlasil so závermi krajského súdu.

Podľa názoru navrhovateľa odporca odôvodnil svoje rozhodnutie len vlastnými domnienkami a ničím nepodloženými závermi, a to aj napriek tomu, že navrhovateľ súvisle a podrobne vypovedal o svojich dôvodoch a príčinách pre podanie žiadosti o udelenie azylu. Podľa názoru navrhovateľa je ale zrejmé, že preukázal, že dôvody jeho odchodu z Alžírska sú natoľko vážne, že v spojení so zlou bezpečnostnou situáciou predstavujú prenasledovanie alebo vážne bezprávie. Zároveň preukázal, že sa pokúsil ohrozeniu vyhnúť presídlením do inej časti krajiny, toto ale nebolo účinné a jeho problémy a strach pretrvávali naďalej. Navrhovateľ namietal nesprávnosť postupu odporcu, nedostatok dôvodov pre rozhodnutie a nesprávne právne posúdenie prípadu.

Podľa navrhovateľa, krajský súd sa nedostatočne zaoberal jeho námietkami vyjadrenými v opravnom prostriedku a preto jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Krajský súd sa nezaoberal správou o situácii v Alžírsku a stave dodržiavania ľudských práv, ktorú predložil navrhovateľ, a preto považuje rozsudok súdu za nesprávny.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti žiadal, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok krajského súdu a vec vrátil odporcovi na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

Odporca sa k odvolaniu navrhovateľa vyjadril tak, že navrhol rozsudok krajského súdu potvrdiť. Poukázal pritom na to, že navrhovateľ v odvolaní neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti a nepredložil žiadne dôkazy, ktoré by mali mať vplyv na zrušenie rozsudku krajského súdu, a tým aj rozhodnutia správneho orgánu,

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 Občianskeho súdneho poriadku) preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolaniu navrhovateľa nemožno priznať úspech. Rozhodol bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 8. marca 2011 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 OSP).

Konanie o udelenie azylu na území Slovenskej republiky je upravené v zákone o azyle. Udelenie azylu na území Slovenskej republiky je spojené so splnením podmienok taxatívne uvedených v ustanovení § 8 zákona o azyle, t. j. v prípade žiadateľa o azyl musia byť preukázané opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine, prenasledovania za uplatňovanie politických práv a slobôd a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu.

V citovanom ustanovení ide o zákonné vyjadrenie ústavnej garancie poskytovania azylu cudzincom prenasledovaným za uplatňovanie politických práv a slobôd (čl. 53 prvá veta Ústavy Slovenskej republiky).

Podľa § 8 zákona o azyle ministerstvo udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak, žiadateľovi, ktorý

- a) má v krajine pôvodu opodstatnené obavy z prenasledovania z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo príslušnosti k určitej sociálnej skupine a vzhľadom na tieto obavy sa nemôže alebo nechce vrátiť do tohto štátu, alebo
- b) je v krajine pôvodu prenasledovaný za uplatňovanie politických práv a slobôd.

Podľa § 9 zákona o azyle ministerstvo môže udeliť azyl z humanitných dôvodov, aj keď sa v konaní nezistia dôvody podľa § 8.

Podľa § 10 zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny udelí azyl, ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi azylanta, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď azylant odišiel z krajiny pôvodu a azylant so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom azylanta alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného azylanta mladšieho ako 18 rokov, ak s tým azylant vopred písomne súhlasí. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo udelí azyl osobám uvedeným v odseku 1, len ak ide o zlúčenie rodiny s azylantom, ktorému bol azyl udelený podľa § 8 (ods. 3).

Ministerstvo udelí azyl aj dieťaťu narodenému azylantke na území Slovenskej republiky, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 4).

Podľa § 13 ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neudelí azyl žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 8 alebo § 10.

Podľa § 13a zákona o azyle ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ktorému neudelilo azyl, ak sú vážne dôvody domnievať sa, že by bol v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia, ak tento zákon neustanovuje inak.

Podľa § 13b zákona o azyle ministerstvo na účel zlúčenia rodiny poskytne doplnkovú ochranu ak tento zákon neustanovuje inak,

- a) manželovi cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, ak manželstvo trvá a trvalo aj v čase, keď cudzinec odišiel z krajiny pôvodu a tento cudzinec so zlúčením vopred písomne súhlasí,
- b) slobodným deťom cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, alebo osoby podľa písmena a) do 18 rokov ich veku alebo
- c) rodičom slobodného cudzinca, ktorému sa poskytla doplnková ochrana podľa § 13a, mladšieho ako 18 rokov. (ods. 1)

Žiadatelia uvedení v odseku 1 sa počas konania o udelenie azylu musia zdržiavať na území Slovenskej republiky (ods. 2).

Ministerstvo poskytne doplnkovú ochranu aj dieťaťu narodenému na území Slovenskej republiky cudzinke, ktorej sa poskytla doplnková ochrana, ak je splnená povinnosť podľa § 4 ods. 5 (ods. 3).

Podľa § 13c ods. 1 zákona o azyle ministerstvo neposkytne doplnkovú ochranu žiadateľovi, ak nespĺňa podmienky uvedené v § 13a alebo § 13b.

Podľa § 20 ods. 4 zákona o azyle ak ministerstvo rozhodne o neudelení azylu alebo o odňatí azylu, okrem odňatia azylu podľa § 15 ods. 2 písm. i), rozhodne tiež, či cudzincovi poskytne doplnkovú ochranu.

V predmetnej veci je potrebné predostrieť, že predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie odporcu o neudelení azylu navrhovateľovi na území SR a o neposkytnutí doplnkovej ochrany, preto primárne v medziach odvolania Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie odporcu, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami navrhovateľa v opravnom prostriedku a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť a správnosť napadnutého rozhodnutia odporcu.

Z administratívneho spisu je zjavné, že odporca vykonal v konaní náležité dokazovanie procesne legálnymi dôkazmi, a to výsluchom navrhovateľa a obsahom správ o krajine pôvodu (Správa o ľudských právach: Alžírsko, vydaná Úradom pre demokraciu, ľudské práva a prácu 2008, Správa o krajine pôvodu – Prax v oblasti dodržiavania ľudských práva z 25.2.2009, otázky a odpovede vypracované odborom dokumentaristiky a zahraničnej spolupráce MÚ MV SR, Encarta Reference Library 2007 DVD, ako aj všeobecne dostupné zdroje), z ktorých vyhodnotil a stručne popísal súčasnú politicko-spoločenskú situáciu v krajine pôvodu so zameraním na dôvody, pre ktoré navrhovateľ žiadal o udelenie azylu.

Z dotazníka žiadateľa o udelenie azylu vyplýva, že z Alžírsku odišiel asi koncom októbra 2009 loďou do Talianska, do mesta Sardínia, potom autobusom do Milána, neskôr vlakom do Paríža a nakoniec pokračoval autobusom cez Nemecko do Viedne, Bratislavy a Humenného, kde požiadal o azyl.

Na otázku, aby uviedol všetky dôvody, pre ktoré sa rozhodol požiadať o udelenie azylu alebo poskytnutie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky uviedol, že problém začal keď nastúpil na vojenskú službu, ktorá je povinná, pričom tieto problémy majú všetci. Ak islamské skupiny vedia, že niekto bol na vojenskej službe, tak mal s nimi problémy. O ňom sa to dozvedeli.

Do kontaktu s nimi však neprišiel, ak by sa s nimi stretol, bol by už mŕtvý. Keď pracoval v Alžíri, nemal žiadne problémy, lebo je to bezpečné mesto, je viac strážené a sú tam policajti. O tom, že ho hľadajú sa dozvedel ako nastúpil na vojenskú službu od susedov, ktorí mu povedali, že u nich boli nejakí ľudia, ktorí sa naňho pýtali, že kedy chodí domov a kedy má vychádzky. Uviedol, že sa mu nikto priamo nevyhrážal zabitím, len sa vie, že islamské skupiny zabíjajú ľudí, ktorí vykonávali vojenskú službu. Ako prestal pracovať v Alžíri, prišiel domov. Nemal tam žiadne problémy a neprišiel do kontaktu s tými skupinami. Asi v marci 2008 uniesli jeho suseda M., nar. X. štyria ľudia z ich obce Ain Zaouia. Videl ich z balkóna ako ho uniesli. Tí ľudia boli fúzatí, mali zbrane, zaklopali na dvere, vyšiel jeho najstarší brat A.. Pýtali sa na jeho brata M., či je doma. On povedal, že nie je doma. Doma je len K.. Povedali, že ho má zavolať a keď prišiel, tak ho zobrali do auta. Povedali najstaršiemu bratovi, že im má dať 25 000,- EUR. On sa ich pýtal odkiaľ má zobrať toľko peňazí a oni mu odpovedali, že je to jeho problém a odišli. O 17 dní zohnali peniaze a zaplatili výkupné, brata prepustili. Medzi únoscami spoznal bývalého spolužiaka, menom A., s ktorým chodil do školy v meste Draa-el-Mizan v roku 1991 až 1994. A.. je známy v Alžírsku, že robí problémy a okráda ľudí, unáša deti vyštudovaných ľudí a pýta výkupné. Keď sa vrátil, tak asi o jeden alebo dva dni spolu išli na políciu, podali trestné oznámenie, pretože medzi nimi poznal A.. Súd prebiehal v meste Draa-elMizan asi 3 - 4 mesiace a asi v júni vyniesol verdikt a odsúdil dvoch z nich, ostatných dvoch neodsúdili pretože sa skrývali a nedostavili sa na súd. Navrhovateľ na súde nebol ani raz. Stačila jeho výpoveď na polícii ako svedectvo. Potom ako bol svedčiť na polícii, tak sa odsťahoval do Annaba. A.. s tým druhým chodili k nim do obce a pýtali sa susedov, kde je, kedy príde domov. Chodievali okolo domu, k nim domov nikdy neprišli. Takto začali chodiť odkedy bol svedčiť na polícii a pýtal sa na neho. Občas prišiel domov na návštevu. V Annaba príležitostne pracoval, aby mohol prežiť. Tam do kontaktu s A. neprišiel, nemal tam žiadne problémy. Nikto okrem rodiny nevedel, že je v Annaba. Ale žil v strachu, aby ho tam náhodou niekedy nenašiel. Žiadne iné problémy nemal. Problém s islamskými skupinami nebol ten problém, prečo opustil krajinu. Tým dôvodom bol problém s pánom A., proti ktorému svedčil. To, že ho A.. hľadá bol nahlásiť na polícii, kde s ním spísali oznámenie. Iným spôsobom to už neriešil. Aj keď sa odsťahoval do Annaba, stále mal strach, že ho tam raz nájde.

Navrhovateľ taktiež uviedol, že proti nemu nebolo nikdy vedené trestné konanie ani nikdy nemal žiadne problémy s políciou, resp. inými oficiálnymi orgánmi Alžírsku a nikdy nebol členom žiadnej politickej strany, hnutia alebo organizácie.

Odporca vo svojom odôvodnení k neudeleniu azylu uviedol, že na základe výpovede menovaného a všetkých dostupných informácií je zrejmé, že menovaný nespĺnil zákonom stanovené podmienky a zakladá svoju žiadosť na dôvodoch nedostatočných pre udelenie azylu na území Slovenskej republiky. V súlade so Spoločným stanoviskom EÚ o harmonizovanom prístupe k uplatňovaniu pojmu "utečenec" zo 4. 2. 1996 sa každá žiadosť o udelenie azylu na území SR skúma individuálne, na základe predložených skutočností. Je vo vlastnom záujme žiadateľa, aby predložil potrebné dôkazy na zhodnotenie svojej žiadosti. Skutočnosť, že krajinu pôvodu opustil preto, že po tom, ako nastúpil na základnú vojenskú službu, ktorá je v Alžírsku povinná a túto musia absolvovať všetci muži, sa mali na neho v mieste jeho bydliska vypytovať neznámi muži, kedy má vychádzky a kedy chodí domov, nie je ešte dôvodom pre udelenie azylu na území SR, nakoľko sa nejedná o prenasledovanie v zmysle Ženevského dohovoru a zákona o azyle. Sám uviedol, že on osobne s týmito mužmi do kontaktu nikdy neprišiel a ani sa nevie o koho sa jedná a ani za akým účelom toto o ňom zisťovali. Iba myslí, že to malo byť preto, že absolvoval základnú vojenskú službu. Myslí si to údajne preto, že osoby, ktoré vykonávali vojenskú službu majú problémy s islamskými skupinami. On však, ako sám uviedol, žiadne problémy takéhoto druhu s nikým nemal. Iba si myslel, že by ich mohol mať. Avšak so žiadnou osobou, ktorá by patrila k islamským skupinám do kontaktu nikdy neprišiel. Sám tiež uviedol, že jeho hlavným problémom neboli islamské skupiny, ale A... Avšak ani jeho údajný problém s A. nie je dôvodom pre udelenie azylu na území SR, pretože sa nejedná o prenasledovanie v zmysle Ženevského dohovoru a zákona o azyle, nakoľko sa v jeho prípade nejedná o prenasledovanie z rasových, národnostných alebo náboženských dôvodov, z dôvodov zastávania určitých politických názorov alebo z dôvodu príslušnosti k určitej sociálnej skupine, ale iba o fiktívnu obavu, že by sa mu za svedectvo na polícii mohol A.. nejakým spôsobom pomstiť. Nejde teda o prenasledovanie v zmysle Ženevského dohovoru a zákona o azyle, ale o možnú trestnú činnosť A., ktorú bolo potrebné v prvom rade riešiť cestou alžírkej polície, čo aj urobil, avšak o postup polície sa už ďalej nezaujímal, ale odcestoval do mesta Annaba, kde žil a iba príležitostne pracoval až do odchodu do zahraničia. Podľa názoru odporcu zo spisového materiálu jednoznačne vyplýva, že žiadateľ mal v krajine pôvodu existenčné problémy, ktoré ho zrejme donútili opustiť krajinu pôvodu a v zahraničí si hľadať lepšie životné podmienky. Sám uviedol, že od decembra 2007 si nemohol nájsť zamestnanie a bol nezamestnaný až do odchodu z krajiny, teda do októbra 2009. Odporca preto dospel k záveru, že navrhovateľ nespĺňa podmienky pre udelenie azylu na území SR, nakoľko neuviedol žiaden z dôvodov uvedených v § 8 zákona o azyle, na základe ktorého by mu mal byť udelený azyl na území SR.

Pred odchodom z krajiny pôvodu nemal nijaké problémy so štátnou mocou a ani s nikým iným. Jeho tvrdenie o tom, že sa obáva A., proti ktorému svedčil na polícii vyznieva nedôveryhodne, nakoľko ak by sa mu bol chcel A. za svedčenie na polícii pomstiť, tak by to už bol urobil, nakoľko vedel, kde býva a nemal problém zistiť, kedy sa žiadateľ vrátil domov na návštevu rodiny. Vysoko nedôveryhodne vyznieva už jeho samotné tvrdenie o tom, že videl, ako bol sused K. unesený, nakoľko už mal v tom čase bývať v meste Annaba. V prípade, že by mal skutočne obavu pred A., tak by sa nevracal domov, údajne na návštevu rodiny, nakoľko by neriskoval, že by mu mohol A. niečo urobiť, ale by prišla rodina za ním. Tu je však potrebné uviesť, že sa zo strany A. nejedná o prenasledovanie v zmysle Ženevského dohovoru a zákona o azyle, ale iba o podozrenie žiadateľa, že by mu mohol A. nejakým spôsobom ublížiť. V prípade, že by tak urobil, nejednalo by sa o prenasledovanie, ale trestnú činnosť, ktorou by sa v prvom rade mala zaoberať alžírskaa polícia. Z dostupných materiálov nachádzajúcich sa v spise jednoznačne vyplýva, že alžírskaa polícia zakročuje veľmi tvrdo voči takýmto páchatelom, v niektorých prípadoch až neprimerane. Ďalej odporca považoval za potrebné uviesť, že žiadateľ tým, že sa odsťahoval do mesta Annaba, kde ako sám uviedol, nemal žiadne problémy, využil možnosť vnútorného azylu v krajine pôvodu a žiadateľ počas konania nepredložil žiaden hodnoverný doklad svojej totožnosti. Fotokópia cestovného pasu, ktorú predložil do konania, tak ako fotokópia akéhokoľvek dokladu, ktorý nie je originálom nemá žiadnu dôkaznú hodnotu. Na základe uvedených skutočností sa navrhovateľova žiadosť o udelenie azylu, podľa názoru odporcu, javí ako nedôveryhodná, účelová a špekulatívna, s cieľom vyhnúť sa jeho vyhosteniu do krajiny pôvodu a z hľadiska udelenia azylu irelevantná. Navrhovateľ nespĺnil podmienky ani na udelenie azylu na účel zlúčenia rodiny, ani na udelenie azylu z humanitárnych dôvodov.

Vzhľadom k tomu, že neboli naplnené dôvody pre udelenie azylu, odporca skúmal, či navrhovateľ spĺňa podmienky pre poskytnutie doplnkovej ochrany v zmysle zákona o azyle.

K otázke neposkytnutia doplnkovej ochrany odporca uviedol, že ani jedna z možností vážneho bezprávia sa u menovaného nepreukázala ani nepotvrdila. Žiadateľ sám uviedol, že nebol trestne stíhaný a teda mu v prípade návratu do krajiny pôvodu nehrozí uloženie trestu smrti alebo že by mu v prebiehajúcom trestnom konaní takýto trest mohol byť uložený. Tiež uviedol, že nebol politicky organizovaný a ani sa politicky neangažoval. V krajine pôvodu, ako sám uviedol, nemal

problémy so štátnou mocou, políciou, armádou či inou zložkou štátnej moci, preto možno vážne bezprávie v podobe mučenia, neľudského alebo ponižujúceho zaobchádzania alebo trestu smrti vylúčiť a takisto možno vylúčiť vážne a individuálne ohrozenie života alebo nedotknuteľnosti osoby z dôvodu svojvoľného násilia počas medzinárodného alebo vnútroštátneho ozbrojeného konfliktu, pretože v Alžírsku v súčasnosti žiaden ozbrojený konflikt neprebíha. Z dostupných zdrojov vyplýva, že Alžírsko je republika s politickým systémom viacerých politických strán s počtom obyvateľstva približne 36 miliónov, kde hlava štátu a predseda vlády (prezident) je zvolený v národných voľbách na päťročné volebné obdobie. Prezident má ústavné právo vymenovať a odvolať členov kabinetu a ministerského predsedu. Prezident Abdelaziz BOUTEFLIKA bol opätovne zvolený v roku 2004 v transparentných a spravodlivých voľbách. Dňa 12. novembra parlament prijal zmenu ústavy, ktorá eliminuje obmedzenie na dve funkčné obdobia v prípade prezidenta. Parlamentné voľby so zapojením viacerých politických strán v máji 2007 boli vedené všeobecne transparentným spôsobom, ale úrady nedovolili všetkým politickým stranám, aby sa úplne zapojili do volebného procesu. Vláda uskutočnila pluralitné komunálne voľby v novembri 2007, ale nezrovnalosti a obvinenia zmarili volebný proces. Výnimočný stav zavedený v roku 1992 zostáva naďalej v platnosti. Civilná kontrola vo všeobecnosti udržiavala bezpečnostné sily pod účinnou kontrolou. Alžírsku ústava zaručuje slobodu pohybu, avšak vláda výkon tohto práva obmedzuje. Vláda nepovoľuje mladým mužom spôsobilým na odvod, ktorí si ešte neodslúžili vojenskú službu, aby vycestovali z krajiny pôvodu bez špeciálneho povolenia. Toto povolenie sa pritom udeľovalo študentom a pri špeciálnych rodinných okolnostiach. Na základe bezpečnostného predpisu z roku 1992 môžu ministri vnútra a guvernéri jednotlivých provincií odoprieť pobyt v niektorých okresoch ľuďom, ktorí sú považovaní za hrozbu pre verejný poriadok. Z bezpečnostných dôvodov vláda udržala v platnosti obmedzenia cestovania do štyroch južných provincií: Ouargla, El-Oued, Laghouat a Ain-Salah, kde sa nachádza uhl'ovodíkový priemysel a väčšina zahraničných spoločností. Ten istý predpis oprávňuje ministra, aby mohol jednotlivcom uložiť domáce väzenie. Zákon o rodine neumožňuje, aby maloletí pod 18 rokov cestovali bez povolenia opatrovníka. Zákon neumožňuje nútený exil a nie je známy, že by k nemu došlo. Napriek teroristickým útokom spáchaným vo viacerých oblastiach Alžírsku, žiaden región nebol označený za nebezpečný. V krajine neexistujú žiadne obmedzenia vnútorného pohybu. Z dostupných materiálov nachádzajúcich sa v spise vyplynulo, že by zamietnutí žiadatelia po návrate do Alžírsku mohli mať problémy iba v tom prípade, ak by boli podozriví z teroristických aktivít alebo ak by boli za také označení. Toto však nie je prípad menovaného, nakoľko sám uviedol, že počas pobytu v krajine pôvodu nebol trestne stíhaný a ani nemal problémy s políciou či súdmi. Bežní ľudia, na ktorých nebol vydaný zatykač, príkaz na zadržanie alebo vyšetrovanie, sú na hraniciach držaní len na dobu potrebnú pre ich rýchle overenie. Osoby, na ktorých bol vydaný zatykač, príkaz na zadržanie alebo vyšetrovanie, sú okamžite predvedené na súd alebo

príslušný orgán, ktorý po nich pátra. V prípade pochybností, najmä ak ide o osoby, ktorí prišli charterom, nakoľko sa na nich vzťahovali výhody národného zmierenia a ktorí o tomto neinformovali konzuláty v krajine pobytu, tieto osoby môžu byť vypočúvané. Po tomto môžu vstúpiť na územie a majú absolútnu slobodu pohybu. Z uvedených dôvodov mu odporca neposkytol doplnkovú ochranu.

Je teda zrejmé z akých dôkazných prostriedkov pri svojom rozhodovaní vychádzal, pričom odvolací súd zhodne s názorom krajského súdu dospel k záveru, že odporca riadne vyhodnotil dokazovanie, ktoré vyústilo v riadne zistený skutkový stav, z ktorého odporca vychádzal pri svojom rozhodovaní o tom, či u navrhovateľa existujú dôvody pre udelenie azylu podľa § 8 až § 10 zákona o azyle, resp. dôvody pre udelenie doplnkovej ochrany.

V tejto súvislosti je potrebné uviesť, že povinnosť zistiť skutočný stav veci podľa § 32 zákona č. 71/1967 Zb. (Správny poriadok) má odporca len v rozsahu dôvodov, ktoré žiadateľ v priebehu správneho konania uviedol. Pričom zo žiadneho ustanovenia zákona nemožno vyvodiť, že by odporcovi vznikla povinnosť, aby sám domýšľal právne relevantné dôvody pre udelenie azylu žiadateľom neuplatnené a následne k týmto dôvodom vykonal príslušné skutkové zistenia.

Dôvody pre poskytnutie azylu sú zákonom vymedzené pomerne úzko a nepokrývajú celú škálu porušovania ľudských práv a slobôd, ktoré sú tak v medzinárodnom ako aj vo vnútroštátnom kontexte uznávané. Inštitút azylu je aplikovateľný v obmedzenom rozsahu, a to len pre prenasledovanie zo zákonom uznaných dôvodov, kedy je týmto inštitútom chránená len najvlastnejšia existencia ľudskej bytosti a práva a slobody s ňou spojené, pričom udelenie azylu podľa § 8 zákona o azyle je viazané objektívne na prítomnosť prenasledovania ako skutočnosti definovanej v § 2 písm. d/ zákona o azyle alebo na odôvodnené obavy z tejto skutočnosti, a to v oboch prípadoch v dobe podania žiadosti o azyl, teda spravidla v dobe bezprostredne nasledujúcej po odchode z krajiny pôvodu.

Odvolací súd dospel k záveru, že je potrebné považovať za správny záver odporcu i krajského súdu, že u navrhovateľa neboli zistené dôvody pre udelenie azylu zo žiadneho z relevantných dôvodov v zmysle zákona o azyle.

Rovnako za správny považoval odvolací súd záver odporcu, že neboli dané predpoklady pre udelenie doplnkovej ochrany na území Slovenskej republiky, pretože nebol splnený ani jeden zo zákonných predpokladov jej poskytnutia. Odporca správne nepovažoval dôvody uvedené navrhovateľom za také, pre ktoré by bol navrhovateľ v prípade návratu do krajiny pôvodu vystavený reálnej hrozbe vážneho bezprávia v zmysle § 2 písm. f) zákona o azyle.

Prvostupňový súd sa podľa názoru odvolacieho súdu vyjadril ku všetkým námietkam obsiahnutým v opravnom prostriedku proti rozhodnutiu odporcu, odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením obsiahnutým v rozsudku prvostupňového súdu a v podrobnostiach naň odkazuje.

Odvolacie námietky navrhovateľa neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť napadnutého rozsudku, ktorým krajský súd rozhodnutie odporcu potvrdil. Podľa názoru odvolacieho súdu rozhodol krajský súd vo veci skutkovo správne a v súlade so zákonom a preto odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 224 ods. 1 OSP a § 246c OSP tak, že navrhovateľovi, ktorý nemal úspech vo veci, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

V Bratislave 8. marca 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová